

Влада Б. Вељковић

Рођен је 1953. године у Лесковцу. Основну и средњу хемијско-технолошко-техничку школу завршио је у Лесковцу, а дипломирао на Технолошко-металуршком факултету 1977. године. На истом факултету је магистрирао 1979, а докторирао 1985. године.

По завршетку студија радио је у Фабрици фармацеутских и хемијских производа „Здравље“ у Лесковцу (1981–1988) као научни сарадник и руководилац истраживачке групе у области биохемијског инжењерства и биотехнологије. Истовремено је био ангажован на Технолошком факултету у Лесковцу као асистент (1981–1985) и доцент (1986–1988). Од 1988. године, радио је на Технолошком факултету у Лесковцу Универзитета у Нишу, где је биран у сва звања: асистент (1983), доцент (1986), ванредни професор (1990) и редовни професор (1995). Био је ангажован за извођење наставе на Хемијском факултету у Београду, Пољопривредном факултету у Земуну и Рударско-металуршком и Факултету техничких наука у Косовској Митровици. Био је сарадник Центра за хемију Института за хемију, технологију и металургију (ИХТМ) из Београда (1985–1994).

Био је ментор 13 одбрањених докторских дисертација и 9 одбрањених магистарских радова и преко 100 дипломских и мастер радова. Аутор је или коаутор 6 уџбеника и 4 помоћна уџбеника. Његов уџбеник „Основи биохемијског инжењерства“ (1994) први је из области биохемијског инжењерства на српском језику. На матичном факултету, на његов предлог, основане су Катедра (1998) и Лабораторија за хемијскоинжењерске науке (2007).

У оквиру научне каријере, активно се бавио истраживањима у области Хемијско и биохемијско инжењерство, и то вишефазним контактним и реакционим системима и сепарационим процесима, биоенергијом, биотехнолошким процесом и обрадом отпадних вода. Објавио је преко 190 научних радова, 40 техничких решења, 6 патената, 15 поглавља и 11 књига. Према бази SCOPUS, његови радови су цитирани преко 7800 пута (без аутоцитата), а Хиршов индекс је 48. Налази се на годишњим и каријерним Станфордским листама најутицајнијих научника.

Био је шеф Катедре за хемијскоинжењерске науке (1990-1993; 2001-2008), продекана за науку (1993-1994), продекана за наставу (1994-1996), декана (1998-2001) и заменика председника (1996-1998) и председника (2004-2009) Савета Технолошког факултета у Лесковцу. На Универзитету у Нишу, биран је за члана Скупштине, Савета, Наставно-научног већа, Одбора за техничко-технолошке науке и Сената и председника Научно-стручног већа за техничко-технолошке науке (2006-2009). Био је члан (2004–2007) и председник (2007–2010) Комисије за материјале и хемијске технологије, председник Матичног научног одбора за материјале и хемијске технологије (2010–2022). Главни и одговорни уредник је часописа Chemical Industry & Chemical Engineering Quarterly (од 2007). Од 2007. године је дописни, а од 2015. године редовни члан Академије инжењерских наука Србије. Редовни члан Српске академије образовања је од 2010. године. Национални је експерт UNIDO за чистију производњу (2006). Председник је Скупштине Савеза хемијских инжењера Србије(2025).

Добитник је више награда и признања, нпр. Октобарске награде – Медаља града Лесковца (2020), Повеље Заједнице технолошких и металуршких факултета за изузетну посвећеност и допринос међуфакултетској сарадњи у областима високошколског образовања, науке и технолошког развоја (2017) и Повеље Заслужни члан Српског хемијског друштва за значајан допринос раду СХД (2005).

За дописног члана САНУ биран је 2018. године, а за редовног члана 2024. године. За председника Огранка САНУ у Нишу изабран је 2025. године, чиме је постао члан Председништва САНУ и

Извршног одбора САНУ. Од 2021. године, заменик је секретара Одељења техничких наука САНУ, члан Академијског одбора за енергетику САНУ и члан Научног већа ИТН САНУ.